редмові автор знаємить з сьогочасними виводами науки про взаємний вплив літератур, як в загальних напрямах і поглядах, так і в поодиноких темах, і підносить, — на се не раз потім він вказує в аналізі діяльности поодиноких письменників — що запозики не можуть знищити самостійного розвитку літератури, що по роках „вчення“ наступають роки самостійної літературної творчости і окрім того в самім оброблюванню запозиченої теми визначаєть ся індивідуальність автора і його народу.

В першім розділї д. В. коротенько оглядає російську літературу перед-петровського часу і між иньшим в загальних рисах на стор. 23—25 характеризує значіннє України, її літератури й науки XVI—XVII в. в історії духовного розвою тогочасного російського суспільства. Переходячи з другого розділу до історії нової російської літератури (II—V), д. Веселовский застановляєть ся над впливом загальних літературних напрямів на російську літературу, аналізує літературну діяльність поодиноких письменників та вказує західно-европейські елементи як в літературних поглядах, так і в окремих сюжетах.

Для нас тут цікава характеристика В. Наріжного і М. Гоголя; се був, каже Д. Веселовский про В. Наріжного, гарний оповідач, припадково він робить щасливі спостереження і вже має більш чи меньш оброблену мову; свою Україну він знав вздовж і впоперек, де, подібно як його попередник Лесаж — він описував ріжні закутки народнього житя, а в глузуванню над прихильниками старовини він виявив з себе прихильника нової культури (ст. 155—156).

Що до Гоголя, то д. Веселовский вказує, який вплив мала на його західно-европейська література, нотує декотрі з творів, які Гоголь міг знати і які могли вплинути на його (між иньшим вплив Дон-Кіхота виявив ся в ідеї про „Мертві Душі“) і характеризує загальну літературну діяльність Г., застановлюючись досить широко на моменті, що мав величезне значіннє в житю й діяльности Г., на крізї 40-х років.

О. Г—ий.

Л. Майковъ — Малорусскій Титъ-Ливій. Историко-литературные очерки, Спб., 1895, ст. 273—291).

Отся статя д. Майкова се перерібка обговореної в своїм часї на сторонах Записок (т. IV) рецензії брошури Горленка: Изъ исторіи южнорусскаго общества, де д. М. дав перегляд питання про автора Історії Руссов і характеристику нових поглядів в отсїм питанню: і тут як і в рецензії автор не цїлком згоджуючись з Горленком в питанню про Історию Руссов, висловляє гадку, що Полетики — батько й син працювали коло сього твору, що Полетика-син з почутя кохання

і шаноби до батька продовжив і закінчив його працю, а ідентичність політичних і суспільних переконань батька і сина надали праці одність поглядів і суцільність форми, — та вказує на жвавість і докладність подробиць оповіданя про гетьманство Розумовського і ґубернаторство Румянцева як на доказ сучастности оповідання.

Росповсюдненнє Історії як і в рецензиї так і тут д. М. ставить в звязку з справою надання шляхетства українській старшині, що тяглась з першого десятолїтя сього віку аж до р. 1835. *О. Г—ий.*

Stanisław Schnürr-Pepłowski — Obrazy z przeszłości Galicyi i Krakowa 1772-1858, Львів 1896, 2 томи стор. 400.

В першім томі сеї книжки: „Lwów i Lwowianie“ (1—175) автор натякнувши на материяли до історії міста Львова згадує про часті огнї, що навідували наше місто, почавши від XV ст. (1494, 1511, 1527, 1565, 1571, 1584, 1616, 1623, 1712, 1778, 1800, 1833—8, 1848 і 1864) і про трясеня землї (з р. 1578, 1596, 1598, 1619 (велике, по записцї ставропиґійської хроніки), 1637, 1820, 1834, 1838 і 1878), а потім описує Львів від ринку і йде відтак дальше в міру того, як зростало місто. Цїлому описови, богатому фактами й подробицями, бракує ясности, так що трудно ориєнтуватись: автор, взявши за основу опису ґеоґрафічне положенє, наводить при кождій частинї цїлу масу історичних споминів, часто не уложених в яку таку систему. Нашої історії і наших відносин автор майже не тикає, хиба тодї, коли їх не може минути. При тім видно, що автор не знає справи: н. пр. пишучи про Шашкевича, він каже, що виступ останнього проти проєкту Йос. Лозинського завести латинську азбуку з'єднав йому симпатию намістника барона Кріґа, або знов говорячи про Ноґоліна, каже, що першим його кроком у Галичинї було навязанє зносин з Яхимовичем, Малиновським і Шашкевичом, з котрим уложив дальшу проґраму поступованя. Хто хоч трохи знає історию тодїшних наших відносин, побачить зараз, що п. Непловский чув, що десь дзвонили, лиш не знає де. Декуда знов пробиває ся шовіністична жилка, коли автор закидає Малиновському те, що ставши префектом руск. дух. семинариї вплинув на горстку руської молодїжи, аби виступила з тайного союза польської молодїжи: Stowarzyszenie ludu polskiego. Його навіть дивує, що Малиновський заборонював говорити польські проповіди і то не лише в семинариї, але й опісля на селї. За те він радїє, що між руською молодїжю були й справдїшні польські патріоти, так що навіть до польської лїтератури загрівав та вчив її руський питомець, син руського сьвященника Дмитро Мохнацький.

hrushevsky.nbuv.gov.ua